

лѣемъ вода въ една тарелка, и да пустнемъ връхъ нейна тѣ повърхность широка гѣба—затулка, на коя то предварително да гудимъ кѣсче гѣбка, напона съ спиртъ; подиръ това да запалимъ гѣбка та, и да покрѣемъ съ чашка пламъкъ тѣ.

Въздухъ тѣ, кой е заключенъ въ чашка тѣ, както вече знаемъ, състои отъ една часть кислородъ и четири части азотъ. Кога то гори спиртъ тѣ ся съединява съ кислородъ тѣ, и въ сѣдъ тѣ оставятъ само четири части азотъ. Ако при това нѣмъ обрънемъ внимание то си на издигване то на вода тѣ въ чашка тѣ, то ще забелѣжимъ, че тя ще ся издигне именно на $\frac{1}{5}$ отъ пространство то, кое то до тогава е заключавало въ себѣ си въздухъ тѣ; а заедно съ това ся прекратява и горѣние то на гѣбка тѣ, макаръ-бы спиртъ тѣ йоще и да не е съвсѣмъ изгорялъ. Ясно е, че горѣние то не може да става въ азотъ тѣ.

А ако въ сѣдъ тѣ, кой е пѣлекъ само съ азотъ, туриме някое животно, то умира, задѣхва ся много скоро; очевидно е, че азотъ тѣ не е способенъ и за дышание(*).

Нека сравнимъ сега сичкы тѣ три газове, съ кои то ся запознахме.

Кислородъ тѣ самъ по себѣ си не гори, нѣ той подържа горѣние то, сир. въ кислородъ тѣ тѣла горажтѣ по силно. Водородъ тѣ не поддържа горѣние то, и тѣло, кое гори въ сѣдъ, пѣленъ отъ водородъ, гасне; нѣ се пакъ той е газъ, кой то гори, и гори кога то ся запали на въздухъ тѣ. Най послѣ азотъ тѣ не е способенъ нито самъ да ся запалва, нито да поддържа горѣние то на други тѣла.

(*) За този опытъ е най добръ да ся употрѣби водный тѣ шурецъ или някоя малка рибца; само треба животно то да ся спусне въ чашка тѣ, до дѣто йоще гѣбка та не е угазнала, и да ся подигне чашка та тѣ, щето краищата ѣ да не излезатъ изъ вода тѣ.